

บทโครงสร้างเรื่อง (Plot Outline) ภาพยนตร์ เรื่อง ขอขอบคุณ (merci)

องก์ 1

ริ้วบ้านของ **แบงค์** กับ **น้อยหน้า** อยู่ติดกัน แต่ทั้งสองครอบครัว ต่างคนต่างอยู่ ไม่สนใจกัน และไม่พยายามจะรู้จักกันด้วย เว้นเสียแต่เด็กสองคนนี้ มองเห็นกันทุกวัน

แบงค์ เป็นนักเรียนอยู่ ชั้น ม.5 โรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาเป็นลูกของ **จำไพรัช** ซึ่งเป็นตำรวจจราจร กับ **นางกานดา** ซึ่งมีอาชีพเสริมสวย แบงค์ เป็นเด็กที่ถูกพ่อกับแม่ อบรมเลี้ยงดูกันคนละแบบ จำไพรัช เจ้าระเบียบวินัยจัด ส่วนกานดา ชอบตามใจลูก เพราะมีลูกชายคนเดียว การซัดกันของพ่อแม่ ทำให้แบงค์กลายเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตนเอง เกเร คี้อัน เจ้าล่าอาว พุดจาก้าวร้าย แบงค์ จึงกลายเป็นเด็กที่ไม่มีเพื่อน ยกเว้น **อัน** ซึ่งเขาคบไว้ คอยใช้เป็นที่ปรึกษา เพราะ อัน เป็นเด็กหัวอ่อน ค่อนข้างปัญญาทึบ และกลัวแบงค์

น้อยหน้า เป็นนักเรียน ร่วมชั้นกับ แบงค์ เธออาศัยอยู่กับน้ำชื่อ **เพ็ญ** ซึ่งเป็นน้องสาวของแม่ และสามีของน้ำเพ็ญชื่อ **ปอง** น้ำและน้ำเชย มีอาชีพรับซื้อของเก่า ของใช้แล้ว แล้วนำไปขายต่อ นายปองกับนางเพ็ญ มีลูกชายปัญญาอ่อน ชื่อ **ไกว** อายุ 10 ขวบแล้ว แต่ยังเรียนได้แค่ ชั้น ป.2 น้อยหน้า จึงรับเป็นภาระช่วยดูแล แทนน้ำทั้งสอง แม้ว่าพวกเขาจะมีฐานะยากจน แต่เป็นคนขยัน มีน้ำใจเอื้อเฟื้อ

พฤติกรรมที่สร้างความขัดแย้งให้แก่ จำไพรัช กับ กานดา คือ นิยายติดเกมฟุตบอลของ แบงค์ จำไพรัช ต้องการให้ลูกชายออกจากเกม ส่วนกานดา ตามใจลูกเพราะว่าลูกจะเครียดมาจากโรงเรียน พวกเขาพยายามจะหาทางออกให้ลูกชาย ที่ไม่ต้องติดเกมฟุตบอล และไม่เครียด

น้อยหน้า เป็นเด็กอดทน พุดน้อย มีจิตใจหนักแน่น ไม่ยอมแพ้ต่อความยากลำบาก เธอจึงมีเพื่อนเยอะ โดยเฉพาะ มีเพื่อนสนิท ชื่อ **ส้มโอ** และ **ขนุน** โดยเฉพาะ ส้มโอ มีนิสัยหัว พุดจริงทำจริง และพุดจาไม่เกรงใจใคร ส่วนขนุน เป็นคนขี้สงสาร อารมณ์อ่อนไหวง่าย เพื่อนว่าอย่างไร ก็มักตามใจเพื่อน

องก์ 2

ระหว่างทางไปโรงเรียน จะเห็นน้อยหน้า ซึ่งจักรยานมาโรงเรียนทุกวัน โดยมี ค.ช.ไกว ซ้อนท้าย

มาด้วย มันเป็นเช่นนี้ทุกวัน วันนี้โซคร้าย ที่แเบงค์ ก็กำลังซื้อรถจักรยาน ที่แม่ซื้อให้ใหม่ แเบงค์ขับไปเฉี่ยวรถจักรยานของน้อยหน้า จนเขออกนอกทางไปชนเข้ากับซุ้มต้นไม้ข้างทาง แต่แเบงค์ไม่สนใจ เมื่อผ่านประตูโรงเรียนเขากลับแสร้างทำตัวเรียบร้อย เพื่อไม่ให้ครูจับได้

เช้าแถวตอนเช้า แเบงค์มองเห็น ด.ช.โกว นุ่งกางเกงขาคือกั้น เลยนี้กสนุก เขาไม่ไปแห่ จนโกวรู้สึกรำคาญ สัมโอ เห็นเข้าจึงเดินเข้าไปประชิดตัว จ้องมองจะเอาเรื่องแเบงค์ ขณะที่ครูก็จ้องมองไปที่สัมโอกับแเบงค์ ทำให้แเบงค์ต้องล่าถอย ไปเข้าแถวที่เดิม เพื่อนๆ เห็น ต่างส่ายหัวกับนิสัยจอมเกเรของแเบงค์

ในห้องเรียนวิชาสังคมศึกษา แเบงค์กับอัน นิ่งแถวท้าย น้อยหน้า และเพื่อนๆ นิ่งแถวหน้า สัมโอถูกแเบงค์แกล้ง แต่กลับถูกครูดู สร้างความพอใจให้แก่แเบงค์

ที่บ้านของ แเบงค์ ตอนอาหารค่ำ แเบงค์กำลังเล่นเกมฟุตบอล ด้วยความเมามัน ขณะที่แม่กำลังจัดอาหารค่ำวางบนโต๊ะ แม่เรียกให้แเบงค์มากินข้าว แต่แเบงค์ไม่สนใจ จนกระทั่ง จำไพรัช ผู้เป็นพ่อ กลับจากการประชุมที่สโมสรฟุตบอลตำรวจพอดี เมื่อเปิดประตูบ้านเข้ามา เห็นกานดา กำลังคุกเข่า เขาก็ลุกขึ้นและสั่งให้แเบงค์ไปอาบน้ำแล้วมากินข้าว

ที่โต๊ะอาหารค่ำ แเบงค์ ทะเลาะกับพ่อ แสดงความน้อยใจ ที่พ่อไม่สนใจ และไม่เคยให้อะไรกับเขาเลย มีแต่แม่ที่ซื้อรถให้เป็นของขวัญวันเกิด จำไพรัช เห็นว่า ตนห่างเหินกับลูกมากเกินไป เขาจะต้องทำอะไรสักอย่าง ให้ลูกออกจากโลกของฟุตบอลในจอสี่เหลี่ยมนั้นให้ได้

รุ่งเช้า แเบงค์ พกถุงฟุตบอลติดตัว ไปเล่นที่โรงเรียน เป็นการขอดเพื่อนๆ

ระหว่างพักเที่ยง แเบงค์ กับ อัน และเพื่อนอีกหลายๆ คน เล่นบอลกันที่สนามหน้าอาคารเรียน แเบงค์ ชอบเตะบอลใส่คนอื่นด้วยความคึกคอง โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนผู้หญิง โดยไม่เคยกล่าวคำขอโทษเลยสักครั้ง จึงทำให้ไม่มีใครอยากเล่นกับ แเบงค์ และ อัน ก็รู้สึกว่า แเบงค์ ทำไม่ถูก แต่พูดอะไรไม่ได้

อีกมุมหนึ่งของโรงเรียน ไม่ห่างจากสนาม น้อยหน้า มองเห็น สัมโอ ชนุน และเพื่อนๆ อีกสองสามคน นิ่งอยู่ที่นั่น เธอจึงเดินไปหา แต่พอใกล้จะถึง เธาก็ไปเหยียบของสิ่งหนึ่ง มันเป็นโทรศัพท์ไอโฟนรุ่นใหม่ ชนุนเห็นเข้า ก็ยุดให้น้อยหน้าเก็บเอาไว้ใช้ แต่น้อยหน้านึกถึงคำสอนของน้ำเพ็ญ ว่าแม่เราจะจน ก็อย่าไปเอาของของคนอื่นที่เขาไม่ได้ให้ มาเป็นของตัวเอง น้อยหน้า จึงกอดที่หน้าจอก จึงรู้ว่า เป็นของแเบงค์ น้อยหน้า จึงเดินเขาไปคืนเจ้าของ โดยที่แเบงค์ไม่กล่าวคำขอบคุณสักคำ แล้วเล่นฟุตบอลของตัวเองต่อไป

กลับบ้านตอนเย็น เพ็ญ กำลังทำข้าวต้มมัด น้อยหน้าจะเข้าไปช่วย แต่ เพ็ญ เห็นว่า กลับมาเหนื่อยๆ จึง ให้พาน้องไปอาบน้ำ และทำการบ้าน

ตอนเช้า หลังกินข้าวเสร็จ น้อยหน้า กำลังจะพา ไทว ไปโรงเรียนด้วย น้ำเพ็ญ จึงฝากข้าวต้มมัดใส่ตระกร้า เขาไปฝากครูต้อย

ในช่วงโมงเรียนก่อนพักเที่ยง สัมโอ กับ ชนุน ชวน น้อยหน้า ไปกินข้าวกลางวัน ที่ได้ร่มไม้ น้อยหน้า เอาข้าวต้มมัดมาฝากเพื่อนๆ ด้วย ก่อนอิม ครูต้อย เดินเอาตระกร้าที่ใส่ข้าวต้มมัด มาคืนให้น้อยหน้า ซ้ำงในมีส้มอยู่ 4 ผล แล้วบอกให้พวกเขาแบ่งกัน แต่ให้เหลือส้มในตระกร้าผลหนึ่งด้วย แล้วครูก็จากไป

น้อยหน้า และเพื่อนๆ ต่างงุนงง ในสิ่งที่ครูต้อยพูด มีส้มอยู่ 4 ผล ในตระกร้า มีคนอยู่ 4 คน แจกให้ครบคน ก็จะไม่มีส้มเหลือในตระกร้า ทุกคนแก้ปัญหาไม่ได้ ค.ช.ไทว เห็นพี่สาวดังเล และอยากกินส้ม จึงลুকไปหยิบตระกร้า แล้วยื่นส้มให้ น้อยหน้า สัมโอ และชนุน คนละผล ส่วนผลที่อยู่ในตระกร้า ค.ช.ไทว เป็นคนเอาไป ถูกต้องตามเงื่อนไข ที่ครูต้อยตั้ง

ไม่ห่างจากที่น้อยหน้าและเพื่อนๆ นั่ง แวงค์ กับ อั้น ออกอุบายแกล้งเพื่อนต่อ โดยที่เพื่อนๆ ที่เล่นด้วยไม่รู้

ก่อนที่น้อยหน้าและเพื่อนๆ จะลुकออกไป ก็มีลुकฟุตบอล ลอยผ่ากลางวง สัมโอ จึงลुकขึ้นยืนแล้วค่าคนที่เตะบอลใส่ อั้น รีบวิ่งไปเก็บลुकบอลให้ แวงค์ โดยไม่รีบผิดชอบ ในสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาต่างต่อว่าแวงค์ ที่ทำเช่นนั้น ส่วนน้อยหน้า ไม่อยากมีเรื่อง จึงตัดบท ชวนเพื่อนๆ เดินขึ้นไปบนห้องเรียน เพื่อเอาของไปเก็บ ไทว ขอไปเล่นกับเพื่อน ทางอื่น

น้อยหน้า สัมโอ ชนุน กำลังเดินที่ระเบียบหน้าห้อง ก็ได้ยินเสียงดังตึงๆ มาข้างหลัง หันไปมองก็เห็น แวงค์ กำลังเตะลुकบอลเล่นบนอาคารเรียน น้อยหน้า บอกเพื่อนๆ อย่าไปสนใจ พูดยังไม่ทันขาดคำ ลुकบอล ก็ลอยไปถูกหลังของ น้อยหน้า แล้วกระเด็นไปอีกทางหนึ่ง ตกกลงไปข้างล่าง

ขณะนั้น มีรถเก็บขยะของเทศบาล กำลังมาเก็บขยะที่โรงเรียน

น้อยหน้า โกรธมาก ก็เลยค่าอย่างสุภาพ ไปครั้งหนึ่ง แต่สัมโอ เห็นว่าค่าค่ามันน้อยไป จึงค่าใส่เป็นชุก แต่แวงค์กลับไม่สะทกสท้าน และตอบได้ว่า ไม่รู้จักหลักทางบอล แล้วเดินผ่ากลางวงไปเกาะที่ราวระเบียง เพื่อค่าลुकบอลมันหล่นตรงไหน สัมโอและชนุน ชวนทะเลาะไม่เลิก ด้วยค่าพูดยะเย้ยสมน้ำหน้า ที่ทำลुकบอลหาย อั้น พยายามจะเข้าไปห้าม แต่ไม่กล้า พวกเขาทะเลาะกันอยู่นาน จนกระทั่งรถเก็บขยะของเทศบาลผ่านหน้าอาคารเรียนไปแล้ว

เบงค์ เป็นห่วงลูกฟุตบอลมากกว่า จึงเลิกทะเลาะกับพวกผู้หญิง แล้ววิ่งไปที่บรรได แต่บังเอิญไปชนครูพละเข้าจนหกล้ม จึงถูกครูคุคำซ้ำ ทำให้เบงค์ เสียเวลาไปนาน จนกระทั่งครูพละหายไป เขากับอัน จึงรีบชวนกันไปค้นหา ตรงที่คิดว่าลูกฟุตบอลหล่น แต่ก็ไม่พบ

เนื่องจากวันนี้ เป็นวันศุกร์ นักเรียนทุกคนจะต้องเข้าห้องประชุม เพื่อฟังการอบรมของผู้ผู้อำนวยการโรงเรียน เรื่องมารยาท ความรับผิดชอบ

หลังเลิกเรียน พวกเด็กนักเรียนทยอยกันกลับบ้าน แต่เบงค์ ยังคงนั่งที่ม้านั่งหินตัวหนึ่ง ใกล้เคียงกับที่ลูกฟุตบอลหายไป เบงค์ เสียใจมาก เพราะมันเป็นของขวัญที่พ่อให้ เขารักมันมากกว่าอะไรทั้งหมด อัน ส่งสารเพื่อน จึงช่วยกันหาอีกรอบ แต่ก็ไม่พบ อันเห็นน้อยหน้า ลัมโอ และซนุน เดินผ่านมา จึงออกความเห็น ให้เบงค์ขอร้องน้อยหน้ากับพวกผู้หญิง ช่วยหาอีกแรง เพราะคิดว่าพวกผู้หญิงคงทันเห็น ตอนที่ลูกฟุตบอลมันหล่นไป เพราะอยู่ตรงนั้นพอดี

น้อยหน้า กับ ลัมโอ ปฏิเสธ และ ต่อบ้างเบงค์อย่างรุนแรง แล้วจากไป

สิ้นวันแล้ว ที่เบงค์มักจะมานั่งอยู่คนเดียว ที่ม้านั่ง ส่วนหลังบ้าน เขากลายเป็นเด็กเงียบขรึมหมดหวังที่จะได้บอลคืน เสียทะเลาะกันของพ่อกับแม่ เรื่องเบงค์ ยังแหว่ออกมาจากบ้าน เสียงั้นไม่ได้ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นเลย เขารู้สึกสับสนกับภาพในสมองของเขา ในวันที่เขาได้รับลูกฟุตบอลของพ่อ ซึ่งให้เป็นของขวัญวันเกิด

วันนั้น หลังกินอาหารเสร็จ พ่อพาเบงค์ ไปที่ตู้เก็บของสำคัญ มีถ้วยรางวัล ประกาศเกียรติคุณต่างๆ ที่พ่อได้รับ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่พ่อภูมิใจที่สุด คือ ลูกฟุตบอลลูกนั้น เขาจึงมอบมันให้เป็นของขวัญแก่ลูกชาย เบงค์ดีใจมาก และรู้สึกรักพ่อมากขึ้น แต่มาวันนี้ คุณค่าของสิ่งที่พ่อให้ในวันนั้น มันสะท้อนให้เบงค์ ต้องหันมาทบทวนพฤติกรรมของตัวเองในวันนี้ ... ความลับสนของเบงค์ สดุดลงเมื่อเขารู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ข้างหลังเขา

เบงค์หันกลับไปมองข้างหลัง มันเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน ... ลูกฟุตบอลของเขา ที่เขาอาศัยอารมณ์อยู่หลายวัน มันอยู่ในมือของ น้อยหน้า ที่กำลังยื่นส่งให้เขา โดยที่เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นสภาพของน้อยหน้า ที่มีผ้าพันแผลที่เท้าซ้าย เธอยืนบนไม้ค้ำยัน ดูเพิ่งจะผ่านความเจ็บมาไม่น้อย แต่น้อยหน้า กลับยิ้มอย่างผู้มีไมตรี

น้อยหน้า เล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้บอลลูกนั้นคืนมา

ตอนหัวค่ำของคืนวันอาทิตย์ ฝนตกหนัก ก่อนที่น้อยหน้าจะเข้านอน นึกขึ้นได้ว่า เมื่อกลางวันซักรองเท้าตากไว้ แต่ลืมเก็บ เธอจึงคว้าไฟฉาย ออกไปดู ปรากฏว่ารองเท้าเปียกแฉะด้วยน้ำฝน แต่

ยังไม่ทันจะทำอะไรต่อ ก็ได้ยินเสียง คร่ำ! คล้ายคนรื้อของ อาจเป็นขโมยก็ได้ น้อยหน้าจึง ถีอไฟฉาย เดินออกไปส่องดู ปรากฏว่า เป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง กำลังรื้อค้นอะไรอยู่ สักครู่ เขาตกใจ จึงคว้าก้อนอะไรกลมๆ ถีอติดมือออกไปด้วย ใจเท่าความคิด น้อยหน้าออกวิ่งไล่ตามไป ท่ามกลางสายฝน

ทั้งสองวิ่งไล่กันไป ตามซอยแคบๆ จนกระทั่ง เข้าของเด็กคนนั้น สะดุดกับท่อไม้ ที่ขวางทาง อยู่ หกล้ม และถูกกลมๆ หลุดมือไป เขาจึงรีบลุกขึ้น วิ่งหนีหายไปในความมืด ก่อนที่จะถูกน้อยหน้า จับได้ ส่วนน้อยหน้า ก็วิ่งไล่ตามมาติดๆ ไม่ทันสังเกต ท่อไม้ที่อนั้น ถูกเหยียบพลิก เขาปลายตะปู โผล่ขึ้นมา ทำให้น้อยหน้าเหยียบตะปู และล้มลง ปล่อยให้เด็กคนนั้นวิ่งหนีไปได้ น้อยหน้า รู้สึกเจ็บปวดที่ฝ่าเท้า เขาไฟฉายส่องดู จึงรู้ว่าเธอเหยียบตะปูเข้าเต็มเท้า แต่ก็ไม่ล้ม ส่องไปที่ถูกกลมๆ มันคือ ลูกฟุตบอล ทำให้เธอนึกถึงคำบอกเล่าของน้ำเพ็ญเมื่อบานนี้ว่า ไปเจอลูกฟุตบอลในถังขยะ ของเทศบาล เห็นว่ามันยังดีอยู่ จึงเก็บเอาไว้ที่โรงเก็บของเก่าหลังบ้าน

ก่อนที่น้อยหน้าจะเดินกะเผลก กลับบ้าน แบนค์ เคยคำว่า “ขอบคุณ” ออกมาจากใจ เธอดีใจ กับตัวเอง ที่ให้โอกาสเพื่อน แม้มันจะเป็นแค่ครั้งเดียว แต่ก็เป็ครั้งที่มีความหมายสำหรับตัวเธอ

จบ.

บทขยายตอน (sequence)

ตอน 1 ไตเติล – แบนค์ น้อยหน้า

ร้วบ้านของ แบนค์ กับ น้อยหน้า อยู่ติดกัน แต่ทั้งสองครอบครัว ต่างคนต่างอยู่ ไม่สนใจกัน และไม่พยายามจะรู้จักกันด้วย แต่เด็กสองคนนี้ มองเห็นกันทุกวัน

(ฉากนี้เป็นเหตุการณ์ ที่แบนค์ ไม่สนใจ น้อยหน้า แต่น้อยหน้า แอบดูพฤติกรรมของแบนค์)

ตอน 2 เปิดตัว – จำไพรัช กานดา แบนค์ กับ อัน

แบนค์ เป็นนักเรียนอยู่ ชั้น ม.3 โรงเรียนแห่งหนึ่ง เป็นลูกคนเดียวของ จำไพรัช ซึ่งเป็นตำรวจจราจร กับ นางแก้วกานดา ซึ่งมีอาชีพช่างเสริมสวย

จำไพรัช อดีตเป็นนักฟุตบอลของกรมตำรวจ เขาได้เป็นตำรวจก็เพราะเล่นฟุตบอลให้ตำรวจ นิัยชอบชมชู้ภรรยา และลูก ส่วนกานดา เห็นว่าพ่อของเธอใช้ชีวิตกับลูกมากเกินไป ก็เลยตามใจลูก

เป็นการผ่อนคลาย ก้าวร้าวจะเครียด

การซัดกันของพ่อแม่ ทำให้เบงค์กลายเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตนเอง เกรเร คือวัน เจ้าล่าอาง พุดจา ก้าวร้าว เขาหาทางออกให้แก่ตัวเอง ด้วยการเล่นเกมฟุตบอล ซึ่งเขารู้สึกมันเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด เบงค์ จึงกลายเป็นเด็กที่ไม่มีเพื่อน ยกเว้น **อัน** ซึ่งเขาคบไว้ คอยใช้เป็นลูกไล่ เพราะ อัน เป็นเด็กหัวอ่อน ก่อนข้างปัญญาทึบ และกลัวเบงค์

(ฉากนี้ จุดสนใจอยู่ที่ เบงค์ ส่วนพ่อกับแม่ เป็นองค์ประกอบพื้นหลัง)

ตอน 3 เปิดตัว – น้อยหน้า เพ็ญ ปอง ด.ช.โกว

น้อยหน้า เป็นนักเรียน ร่วมชั้นกับเบงค์ (เขาไปบอกใน ตอนที่ 9) อาศัยอยู่กับน้ำชื่อ **เพ็ญ** และสามีของน้ำชื่อ **ปอง** น้ำและน้ำเซย มีอาชีพรับซื้อของเก่า ของใช้แล้ว แล้วนำไปขายต่อ

นายปองกับนางเพ็ญ มีลูกชายเป็นเด็กพิการทางสมอง (autistic child) ชื่อ **โกว** อายุ 10 ขวบแล้ว แต่ยังเรียนได้แค่ ชั้น ป.2 น้อยหน้า จึงรับเป็นภาระช่วยดูแล แทนน้ำทั้งสอง แม้ว่าพวกเขาจะมีฐานะยากจน แต่เป็นคนขยัน มีน้ำใจเอื้อเฟื้อ

(เน้นบทสนทนา เพื่อบอกเรื่องราวของตัวละคร)

ตอน 4 จำไพรัช กับ กานดา เรื่องลูก

พฤติกรรมที่สร้างความขัดแย้งให้แก่ จำไพรัช กับ กานดา คือ นิยายติดเกมฟุตบอลของ เบงค์ จำไพรัช ต้องการให้ลูกชายออกจากเกม ส่วนกานดา ตามใจลูกเพราะว่าลูกจะเครียดมาจากโรงเรียน พวกเขาพยายามจะหาทางออกให้ลูกชาย ที่ไม่ต้องติดเกมฟุตบอล และไม่เครียด

(ฉากนี้ ในบ้าน เบงค์กำลังนั่งเล่นเกม จุดสนใจอยู่ที่ จำไพรัช กับ กานดา ที่มองลูก อยู่ เบื้องหลัง จำไพรัช นึกถึงอดีตตอนเป็นนักฟุตบอล คำตอบอยู่ตอนที่ 11 ส่วนกานดา นึกถึงของที่จะซื้อให้ลูก คำตอบอยู่ที่ฉาก ตอนที่ 6)

ตอน 5 อุปนิสัยของ น้อยหน้า ส้มโอ ขนุน

น้อยหน้า เป็นเด็กออทิสติก พุดน้อย มีจิตใจหนักแน่น ไม่ยอมแพ้ต่อความยากลำบาก เธอจึงมีเพื่อนเยอะ โดยเฉพาะ มีเพื่อนสนิท ชื่อ **ส้มโอ** และ **ขนุน** โดยเฉพาะ ส้มโอ มีนิสัยหัว พุดจริงทำจริง และพุดจาไม่เกรงใจใคร ส่วนขนุน เป็นคนขี้สงสาร อารมณ์อ่อนไหวง่าย เพื่อนว่าอย่างไร ก็มัก

ตามใจเพื่อน

(เหตุการณ์วันหยุด น้อยหน้า กำลังช่วยน้ำเพ็ญแยกขยะ ส้มโอ กับ ชนุน มาถามเรื่องการบ้าน บทสนทนา)

ตอน 6 น้อยหน้า ถูก แบนด์ ซีรด์เฉี่ยวล้ม

ระหว่างทางไปโรงเรียน น้อยหน้า ซีรด์จักรยานมาโรงเรียน มี ค.ช.ไกว ซ้อนท้ายมาด้วย แบนด์ ซีรด์จักรยาน ที่แม่ซื้อให้ใหม่ เฉี่ยวรถจักรยานของน้อยหน้า จนเซไปชนกับซุ้มต้นไม้ข้างทาง ไกว หัวเขาถลอก แต่แบนด์ไม่สนใจ

เมื่อผ่านประตูโรงเรียน แบนด์ กลับแสร้งทำตัวเรียบร้อย เพื่อไม่ให้ครูจับได้ แต่น้อยหน้ากับไกว เข้าถลอก จึงถูกครูต่อว่า น้อยหน้าซีรด์คิกคนอง ให้ระวังคนซ้อนด้วย

ตอน 7 แบนด์ แกล้ง ไกว ตอนเข้าแถว

เข้าแถวตอนเช้า แบนด์มองเห็น ค.ช.ไกว นุ่งกางเกงขาคที่กัน เลยนึกสนุก เขาไม่ไปแห่ จน ไกวรู้สึกรำคาญ ส้มโอ เห็นจึงเดินเข้าไปประชิดตัว จ้องมองจะเอาเรื่องแบนด์ แต่ทั้งสอง เห็นครูจ้องมองอยู่ แบนด์เป็นฝ่ายล่าถอย ไปเข้าแถวที่เดิม เพื่อนๆ เห็น ต่างส่ายหัวกับนิสัยจอมเกเรของแบนด์

ตอน 8 แบนด์ แกล้ง ส้มโอ ในห้องเรียน แต่ครูกลับตำ ส้มโอ แทน

ในห้องเรียนวิชาสังคมศึกษา แบนด์กับอัน นิ่งแถวท้าย น้อยหน้า และเพื่อนๆ นิ่งแถวหน้า ส้มโอ ถูกแบนด์แกล้ง แต่กลับถูกครูดู สร้างความพอใจให้แก่แบนด์

ตอน 9 แบนด์ ถูกพ่อแม่ดู เพราะมัวเล่นเกมฟุตบอล ไม่ยอมกินข้าว

ที่บ้านของ แบนด์ ตอนอาหารค่ำ แบนด์กำลังเล่นเกมฟุตบอล ด้วยความเมามัน ขณะที่แม่ กำลังจัดอาหารค่ำวางบนโต๊ะ แม่เรียกให้แบนด์มากินข้าว แต่แบนด์ไม่สนใจ จำไว้รัช กลับจากการประชุมที่สโมสรฟุตบอลตำรวจ เปิดประตูบ้านเข้ามา เห็นกานดา กำลังถูกลูก เขาจึงขู่ว่าและสั่งให้แบนด์ไปอาบน้ำแล้วมากินข้าว

ที่โต๊ะอาหารค่ำ แบนด์ ทะเลาะกับพ่อ แสดงความน้อยใจ ที่พ่อไม่สนใจ และไม่เคยให้อะไรกับเขาเลย มีแต่แม่ที่ซื้อรถให้เป็นของขวัญวันเกิด จำไว้รัช เห็นว่า ตนห่างเหินกับลูกมากเกินไป เขาจะต้องทำอะไรสักอย่าง ให้ลูกออกจากโลกของฟุตบอลในจอสื่อเหลี่ยมนั้นให้ได้

ตอน 10 พักกลางวัน แวงค์เตะฟุตบอลแก๊งเพื่อน น้อยหน้าเก็บโทรศัพท์คืนแวงค์

รุ่งเช้า แวงค์ พกฟุตบอลติดตัว ไปเล่นที่โรงเรียน เป็นการรอดเพื่อน ๆ

ระหว่างพักเที่ยง แวงค์ กับ อั้น และเพื่อนอีก 4-5 คน เล่นบอลกันที่สนามหน้าอาคารเรียน แวงค์ เตะบอลใส่กลุ่มเพื่อนผู้หญิง โดยไม่เคยกล่าวคำขอโทษเลยสักครั้ง เพื่อน ๆ ที่เล่นด้วย ต่อว่า แวงค์ และบางคนเลิกเล่นด้วย อั้น ก็รู้สึก ว่า แวงค์ ทำไม่ถูก แต่พูดอะไรไม่ได้

อีกมุมหนึ่งของสนาม น้อยหน้า เห็น ส้มโอ ชนุน แนน อั้น โหม นิ่งอยู่ที่ม้าหิน เธอจึงเดินไปหา ใกล้ถึง เท่าก็ไปหยิบโทรศัพท์ไอโฟน ชนุนเห็นเข้า ก็ยุดให้น้อยหน้าเก็บเอาไว้ใช้ แต่น้อยหน้านึกถึงคำสอนของน้ำเพ็ญ ว่าแม้เราจะจน ก็อย่าไปเอาของของคนอื่นที่เราไม่ได้ให้ มาเป็นของตัวเอง น้อยหน้า จึงกอดูที่หน้าจอ จึงรู้ว่า เป็นของแวงค์

น้อยหน้า จึงเดินเอาไปคืนเจ้าของ โดยที่แวงค์ไม่กล่าวคำขอบคุณสักคำ แล้วเล่นฟุตบอลของตัวเองต่อไป

ตอน 11 พักกลางวัน ไกว แก้ปัญหาเรื่อง ส้มในตระกร้า

กลับบ้านตอนเย็น เพ็ญ กำลังทำข้าวต้มมัด น้อยหน้าจะเข้าไปช่วย แต่ เพ็ญ เห็นว่า กลับมาเหนื่อยๆ จึง ให้พาน้องไปอาบน้ำ และทำการบ้าน

ตอนเช้า หลังกินข้าวเสร็จ น้อยหน้า กำลังจะพา ไกว ไปโรงเรียนด้วย น้ำเพ็ญ จึงฝากข้าวต้มมัดใส่ตระกร้า เอาไปฝากครูต้อย

ชั่วโมงเรียนก่อนพักเที่ยง ส้มโอ กับ ชนุน ชวน น้อยหน้า ไปกินข้าวกลางวัน ที่ได้ร่วมไม้ น้อยหน้า เอาข้าวต้มมัดมาฝากเพื่อนๆ ก่อนอิม ครูต้อย เดินเอาตระกร้าที่ใส่ข้าวต้มมัด มาคืนให้น้อยหน้า ช้างในมีส้มอยู่ 4 ผล แล้วบอกให้พวกเด็กๆ แบ่งกัน แต่ให้เหลือส้มในตระกร้าผลหนึ่งด้วย แล้วครูก็จากไป

น้อยหน้า และเพื่อนๆ ต่างงุนงง ในสิ่งที่ครูต้อยพูด มีส้มในตระกร้าอยู่ 4 ผล แต่มีคนอยู่ 4 คน แจกให้ครบคน ก็จะไม่เหลือส้มในตระกร้า ทุกคนแก้ปัญหาไม่ได้ ค.ช.ไกว เห็นพี่สาวลั้งเล และอยากกินส้ม จึงลุดไปหยิบตระกร้า แล้วยื่นส้มให้ น้อยหน้า ส้มโอ และชนุน คนละผล ส่วนผลที่อยู่ในตระกร้า ค.ช.ไกว เป็นคนเอาไป ถูกต้องตามเงื่อนไข ที่ครูต้อยตั้ง

ตอน 12 แวงค์ เตะบอลใส่ น้อยหน้า ลูบอดหาย

เบงค์ มองเห็น น้อยหน้าและเพื่อน เขาปรึกษากับ อั้น ออกอุบายแกล้งเพื่อนต่อ แต่เพื่อนๆ ที่เล่นด้วยไม่รู้

ก่อนที่น้อยหน้าและเพื่อนๆ จะลุกออกไป ถูกฟุตบอล ลอยผ่ากลางวง ล้มโอ ลูกขึ้นยืน แล้วค่าคนที่เตะบอลใส่ อั้น รีบวิ่งไปเก็บลูกบอลให้เบงค์ โดยไม่รับผิดชอบ ในสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเพื่อนๆ ต่างต่อว่าเบงค์ ที่ทำเช่นนั้น ส่วนน้อยหน้า ไม่อยากมีเรื่อง จึงตัดบท ขวนเพื่อนๆ เดินขึ้นไปบนห้องเรียน เพื่อเอาของไปเก็บ โกว ขอไปเล่นกับเพื่อน ทางอื่น

(ที่น้อยหน้าไม่โกรธ เธอรู้ว่า นิสัยแย่ๆ ที่ชอบแกล้งเพื่อน เพราะถูกแรงกดดันจากพ่อที่บ้าน ตัดภาพ น้อยหน้าเห็นเบงค์ เศร้าที่ถูกพ่อข่มขู่ ทั้งตนเองและแม่ แล้วเบงค์ก็จับแมวโยนออกนอกรั้ว เพื่อระบายความอัดอั้น)

น้อยหน้า ล้มโอ ขนุน กำลังเดินที่ระเบียบหน้าห้อง ก็ได้ยินเสียงดังตึงๆ มาข้างหลัง หันไปมองก็เห็น เบงค์ กำลังเตะลูกบอลเล่นบนอาคารเรียน น้อยหน้า บอกเพื่อนๆ อย่าไปสนใจ พูดยังไม่ทันขาดคำ ลูกบอล ก็ลอยไปถูกหลังของ น้อยหน้า แล้วกระเด็นไปอีกทางหนึ่ง ตกลงไปข้างล่าง

ขณะนั้น มีรถเก็บขยะของเทศบาล กำลังมาเก็บขยะที่โรงเรียน

น้อยหน้า โกรธมาก ก็เลยด่าอย่างสุภาพ ไปครั้งหนึ่ง แต่ล้มโอ เห็นว่าคำตำหนิน้อยไป จึงด่าใส่เป็นชุด แต่เบงค์กลับไม่สะทกสั่น และตอบได้ว่า ไม่รู้จักหลักทางบอล แล้วเดินผ่ากลางวงไปเกาะที่ราวระเบียบ เพื่อดูว่าลูกบอลมันหล่นตรงไหน ล้มโอและขนุน ขวนทะเลาะไม่เลิก ด้วยคำพูดเยาะเย้ยสมน้ำหน้า ที่ทำลูกบอลหาย อั้น พยายามจะเข้าไปห้าม แต่ไม่กล้า พวกเขาทะเลาะกันอยู่นาน จนกระทั่งรถเก็บขยะของเทศบาลผ่านหน้าอาคารเรียนไปแล้ว

เบงค์ เป็นห่วงลูกฟุตบอลมากกว่า จึงเลิกทะเลาะกับพวกผู้หญิง แล้ววิ่งไปที่บรรได แต่บังเอิญไปชนครุฑพะเจ้าจนหกล้ม จึงถูกครูคุดค่าซ้ำ ทำให้เบงค์ เสียเวลาไปนาน จนกระทั่งครูลอยไป เขากับอั้น จึงรีบชวนกันไปค้นหา ตรงที่คิดว่าลูกฟุตบอลหล่น แต่ก็ไม่พบ

ตอน 13 เบงค์ เศร้า หาลูกบอลไม่เจอ

วันนี้ เป็นวันศุกร์ นักเรียนทุกคนจะต้องเข้าห้องประชุม เพื่อฟังการอบรมของผู้ผู้อำนวยการโรงเรียน เรื่องมารยาท ความรับผิดชอบ

หลังเลิกเรียน พวกเด็กนักเรียนทยอยกันกลับบ้าน แต่เบงค์ ยังคงนั่งที่ม้านั่งหินตัวหนึ่ง ใกล้เคียงกับที่ถูกฟุตบอลหายไป เบงค์ เสียใจมาก เพราะมันเป็นของขวัญที่พ่อให้ เขารักมันมากกว่าอะไร

ทั้งหมด อัน สงสารเพื่อน จึงช่วยกันหาอีกรอบ แต่ก็ไม่พบ อันเห็นน้อยหน้า สัมโธ และชนุน เดินผ่าน มา จึงออกความเห็น ให้เบงค์ขอร้องน้อยหน้ากับพวกผู้หญิง ช่วยหาอีกรวง เพราะคิดว่าพวกผู้หญิง คงทันเห็น ตอนที่ลูกฟุตบอลมันหล่นไป เพราะอยู่ตรงนั้นพอดี น้อยหน้า กับ สัมโธ ปฏิเสธ และ ต่อว่าเบงค์อย่างรุนแรง แล้วจากไป

ตอน 14 น้อยหน้า เอาลูกบอล มาคืนเบงค์

สี่วันแล้ว ที่เบงค์มักจะมานั่งอยู่คนเดียว ที่ม้าหิน สวนหลังบ้าน เขากลายเป็นเด็กเงิบขริม หมดหวังที่จะได้บอลคืน เสียงทะเลาะกันของพ่อกับแม่ เรื่องเบงค์ ยังแหว่ออกมาจากบ้าน เสียงนั้น ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นเลย เขารู้สึกสับสนกับภาพในสมองของเขา ในวันที่เขาได้รับลูกฟุตบอลของพ่อ ซึ่งให้เป็นของขวัญวันเกิด

วันนั้น หลังกินอาหารเสร็จ พ่อพาเบงค์ ไปที่ตู้เก็บของสำคัญ มีถ้วยรางวัล ประกาศเกียรติคุณต่างๆ ที่พ่อได้รับ แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่พ่อบอกมากที่สุด คือ ลูกฟุตบอลลูกนั้น เขาจึงมอบมันให้เป็นของขวัญแก่ลูกชาย เบงค์ดีใจมาก และรู้สึกรักพ่อมากขึ้น แต่มาวันนี้ คุณค่าของสิ่งที่พ่อให้ในวันนั้น มันสะท้อนให้เบงค์ ต้องหันมาทบทวนพฤติกรรมของตัวเองในวันนี้

ความสับสนของเบงค์ สดุดลง เมื่อเขารู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ข้างหลังเขา

เบงค์หันกลับไปมองข้างหลัง มันเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน ... ลูกฟุตบอลของเขา ที่เขาอาศัยอารมณ์อยู่หลายวัน มันอยู่ในมือของ น้อยหน้าที่กำลังยื่นส่งให้เขา โดยที่เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นสภาพของน้อยหน้า ที่มีผ้าพันแผลที่เท้าซ้าย เธอยืนบนไม้ค้ำยัน ดูเพิ่งจะผ่านความเจ็บมา ไม่น้อย แต่น้อยหน้า กลับยิ้มอย่างผู้ไม่มีอะไร

ตอน 15 น้อยหน้า เล่าเรื่องที่ได้ลูกบอลคืนเบงค์

น้อยหน้า เล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้บอลลูกนั้นคืนมา

ตอนหัวค่ำของคืนวันอาทิตย์ ฝนตกหนัก ก่อนที่น้อยหน้าจะเข้านอน นึกขึ้นได้ว่า เมื่อกลางวัน ชักรองเท้าตากไว้ แต่ลืมเก็บ เธอจึงคว้าไฟฉาย ออกไปดู ปรากฏว่ารองเท้าเปียกและด้วยน้ำฝน แต่ยังไม่ทันจะทำอะไรต่อ ก็ได้ยินเสียง เกร็ง! คล้ายคนหรือของ อาจเป็นขโมยก็ได้ น้อยหน้าจึง ถี้อไฟฉาย เดินออกไปส่องดู ปรากฏว่า เป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง กำลังหรือคั่นอะไรอยู่ สักครู่ เขาตกใจ จึงคว้าก้อนอะไรกลมๆ ถี้อติดมือออกไปด้วย ใจเท่าความคิด น้อยหน้าออกวิ่งไล่ตามไป ท่ามกลางสายฝน

ทั้งสองวิ่งไล่กันไป ตามซอยแคบๆ จนกระทั่ง เข้าของเด็กคนนั้น สะดุดกับท่อนไม้ ที่ขวางทาง

อยู่ หก ล้ม และถูกกลมๆ หลุดมือไป เขาจึงรีบลุกขึ้น วิ่งหนีหายไปในความมืด ก่อนที่จะถูกน้อยหน้าจับได้ ส่วนน้อยหน้า ก็วิ่งไล่ตามมาติดๆ ไม่ทันสังเกต ท่อนไม้ที่อนั้น ถูกเหยียบพลิก เขาปลายนตะปู โผล่ขึ้นมา ทำให้น้อยหน้าเหยียบตะปู และล้มลง ปล่อยให้เด็กคนนั้นวิ่งหนีไปได้ น้อยหน้า รู้สึกเจ็บปวดที่ฝ่าเท้า เขาไปฉายส่องดู จึงรู้ว่าเธอเหยียบตะปูเข้าเต็มเท้า แต่ก็ไม่ล้ม ส่องไปที่ถูกกลมๆ มันคือ ลูกฟุตบอล

น้อยหน้า นึกถึงคำบอกเล่าของน้ำเพ็ญเมื่อวานนี้ว่า ไปเจอลูกฟุตบอลในถังขยะของเทศบาล เห็นว่ามันยังดีอยู่ จึงเก็บเอาไว้ที่โรงเก็บของเก่าหลังบ้าน ขณะเก็บ มีเด็กชายคนหนึ่ง (ไม่เห็นหน้า) เห็นเหตุการณ์

ตอน 16 จากจบ แวงค์ สำนึก ขอขอบคุณ

ก่อนที่น้อยหน้าจะเดินกะเผลก กลับบ้าน แวงค์ เคยคำว่า “ขอบคุณ” ออกมาจากใจ เธอดีใจกับตัวเอง ที่ให้โอกาสเพื่อน แม้มันจะเป็นแค่ครั้งเดียว แต่ก็เป็นครั้งที่มีความหมายสำหรับตัวเธอ